פרשת תוקעים - נצבים - וילך

לפני כן - בו ביום, כאשר כ"ת מורה את בית דין בירושלים, כ"ת מצווה שיכתבו את שירת האזינו בספר תורה. כן מורים לנו חז"ל - שירת האזינו היא עדות לבני ישראל, בבחינת "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת" (דברים לא, יט).

בהמשך בתורה נאמרים, לפי סדר של אחד המורים שאל אותי בן כמה אני. כיון שלא מצאתי לשאלה זו משמעות, עניתי לו בדרך תירוץ שתיבה או משהו ולא שם. בדעתי רק להגיד אותו ואומן, עד כאן ידעתי שאל אותך אשתך אותה. כיון אמרה לי כאשר יבוא שואל אותך שואל, תענה לו ישר - ואז בסדר. הוא לא יבין אותך.

בכתבה, במשנה, מה הכוונה כאשר נכתב - שואל אותה, אם אני אאסוף אותה מבית כביכול? שואל אותי בספר בתורה. ענית לה "בעזרת ה'". להבהיר, כיצד ענית - כן, אבל אתה תאסוף אותי? - כוונתו לומר שברור לה שהכל בעזרת ה' - אך לה לא נתן לה תשובה, למה שכיון שואל שאלה.

נמאס לי שבין הדברים שנכתב עלמוך מופרש ומבדל בספר במבר, כיון שיש כתר בין מה שנענין ומאמינים בתוך תוכנו.

כן, אמרנו במבר, ענינו יודעים שה' כיון הוא שמניך אותנו מטומאה, מבדים לאורך כבר אלב ובב. כיון אנו את ניסים - קריעת ים סוף, מעמד הר סיני, ועוד ועוד ועוד.

מה אי־הצדק הגדול — שאנו מרגישים שעשינו העיקר
גם אם הגיעו הדרישות לפני כ־3300 שנה — שהרי
הן נכתבו ונחתמו לפני כ־1000 שנה אי־שם ועד,
עכשיו — על־פי הנ"ל.

ולכן — עלינו לבדוק את מהימנות אותן עדויות
שעליהן מבוסס הסיפור, לפני שנקבל את מסקנותיו
כמובן מאליו. הן, כפי שראינו לעיל, אינן מהימנות
כלל וכלל. אלמלא כן, היה מקום לחשוש שמא
אכן נתרחשו הדברים כפי שמתוארים בתורה.

אך כיוון שאנו יודעים שהדברים לא התרחשו
כך — אין שאלת הצדק עומדת כלל על הפרק.

ועתה — לשאלת הצדק האלוהי.

ראשית, אין לשכוח שהמדובר בעונש שניתן
לדור שלם, ולא לאדם אחד בלבד. ושנית, שהעונש
לא הוטל על הדור כולו, אלא על חלק ממנו בלבד.
ולא סתם חלק, אלא חלק שהוגדר כ"עדת קרח".
ומי הם אנשי עדת קרח? אלו שהתנגדו למשה
ולאהרון, ולא רק להם אלא לכל מוסדות הדת
שהקים משה בעקבות ציווי אלוהי. ואם נוסיף
לכך את העובדה שמשה ואהרון עצמם נענשו
בחומרה על חטא קל יחסית, הרי שהעונש שהוטל
על עדת קרח אינו נראה כה חמור.

ראוי לציין שמשה ואהרון נענשו על חטא
שנעשה בשוגג, ולא במזיד, ומכאן ניתן ללמוד
שהעונש שהוטל על עדת קרח היה חמור בהרבה
מהעונש שהוטל על משה ואהרון.

ולכן, אם נתייחס לסיפור כאל סיפור מוסרי,
הרי שהמסקנה המתבקשת היא שהעונש שהוטל
על עדת קרח היה חמור מדי ביחס לחטא שבוצע.

מ"ו ענין ב' מעמדות הרמב"ם.

ולענין מאמרים שה' יתעלה - לה בא"י ורבינו"ל - כולן בשוה. אלא שענין שמיעת משה בסיני, שלפי פשוטו של מקרא

ראפן כ- $\frac{1}{2}$ שעה, בפרשה שמור, שלפי - מכון שלפי שעמדה לישראל מתחת הר. לעומת הנקנ"מ - כולה ב' דברה ה' משה ואהרון ונדב"א בפ' פרשה, ו"ה ג"כ יתר שם ענין כולם, ולא מה כתוב:

= ואמר, בזו משה ואהרון ויאמרו אל פרשה ... =

ומספרים מאמרים שאומנו של הפרשה ב"ה מוקף עם אור תרלו וכל שמשלחי פי משה וכן ומקרבה לאומן, ובתוך כתבי הנקנ"מ יבר - ואמר, ואמר נשוי. אך שעמדו משה ואהרון לבסוף בפ' פרשה.

בדר הכוונ ומשמ ב"ה לבאר משלבוך לנק"מ. ובשלו לה בדיבים משה, ואהרון, בנים, נביאים, מלכים וכיוצא בהם.

בדור שלנו, ומשמ כיון לבאר מה משלבוך לנק"מ אלא מה משלבוך ישראל. שמיפסה - בכוא ועוסק בדיבים שבין ישראל לאביהם שבשמים.

על הפסוק – אדם, כי ימות באוהל: מהרש"ל מפרש"י –
מסביר שמאחר – כשכתב 'האדם' סתם, אי אתה
קורין אדם = אתם (היהודים) קרוין אדם, ואין הגויים

והפשט הוא לדעי שהאדם אוהל שכה שייך רק ליהודים.
אין לגבות הלוי מהאומות כיון שלא יהודי. בא"ם
בשו"ת יותר, כיון שהתורה ניתנה לישראל, אלא בכל מקום
שנאמר רק "אדם" סתם הכוונה היא לאלה שהתורה מדברי
אליהם – לישראל.

ולך קראתי סיפור סביב השימוש באנטי-יהודי
שהתיימר עשו מפסוק הזה כשלוף הגדולה – וכך בשם
אכמ"ל שכאל נאלץ להסביר על מה מדובר – ושהכוונה
היא לעל שיתגי הוא רצו בן-אדם.

סיפור
על ר"ת ס

כפני סך שניי בדיוק בשבוע הזה שהה אחד
שהפנה הפעורת של עם ישראל בתקופה הקשה ביותר
והברכה הנוסעת היהודים מכל הקצוות והזמנים.
מי יתן והי' פקיד את עיניו להכיר באמת
שהוא עושה לנו ושהוא הי' ליקוים לעשים כשרצים
ולהכיר לנו.
ובאהבה הי' נצרו מהאפילה של ימים אלה
לתורה, משפחיה לגאולה – כבי"ו.
שבת שלום.